

MAMY PRZYJEMNOŚĆ PRZEDSTAWIĆ PAŃSTWU NAJNOWSZE WYDANIE KSP TAX NEWS, W KTÓRYM OPISUJEMY WYBRANE ORZECZENIA I INTERPRETACJE, KTÓRE ZOSTAŁY WYDANE LUB OPUBLIKOWANE W MARCU 2018 R. MAMY NADZIEJĘ, ŻE NASZA PUBLIKACJA SPOTKA SIĘ Z PAŃSTWA ZAINTERESOWANIEM.

Uchylenie decyzji ostatecznej powoduje, że wszczęta egzekucja nie przerywa biegu terminu przedawnienia

Ordynacja podatkowa

Naczelny Sąd Administracyjny w uchwale 7 sędziów z 26 lutego 2018 roku (I FPS 5/17) stwierdził, że uchylenie decyzji ostatecznej i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, powoduje unicestwienie skutku zastosowania środka egzekucyjnego w postaci przerwania biegu terminu przedawnienia na podstawie art. 70 § 4 o. p.

W 2009 r. organ podatkowy I instancji wydał decyzję określającą wysokość zobowiązania podatnika w podatku VAT za okres lipiec-wrzesień 2007 r. z powodu niekompletnie prowadzonej ewidencji sprzedaży złomu. W 2012 r. decyzja ta została uchylona przez organ podatkowy II instancji. W toku postępowania organy wskazały, że zobowiązanie nie uległo przedawnieniu z powodu przerwania jego biegu w skutek zastosowania środka egzekucyjnego. Podatnik został zawiadomiony o tym fakcie 15 lutego 2010 r.

W kwietniu 2014 r., po ponownym rozpoznaniu sprawy, organ I instancji wydał decyzję określającą wysokość zobowiązania w VAT, którą podatnik zaskarżył do WSA w Krakowie, zarzucając m. in. naruszenie art. 70 § 4 o.p. Podatnik wskazał, że skutek przerwania biegu przedawnienia z powodu zastosowania środka egzekucyjnego został zniweczony przez uchylenie decyzji organu I instancji (będącej podstawą prawną tytułu wykonawczego) przez organ odwoławczy w 2012 r. W wydanej uchwale NSA przyznał rację podatnikowi i wskazał, że we wskazanym stanie faktycznym przedawnienie zobowiązania podatkowego na podstawie art. 70 § 1 o. p. powinno nastąpić z końcem 2012 r. W ocenie sądu uchylenie decyzji określającej wysokość zobowiązania skutkuje tym, że podatek wykazany w kwestionowanej deklaracji ponownie zostaje uznany za prawidłowy. Po uchyleniu decyzji określającej, podatkiem należnym po raz kolejny staje się podatek wynikający z deklaracji (a nie z uchylonej decyzji). NSA nie dopatrył się powodów, dla których zastosowanie środka egzekucyjnego w celu pobrania kwoty stanowiącej podatek nienależny, miałyby spowodować przerwanie biegu przedawnienia.

EKSPERT

Magdalena Patryas

doradca podatkowy

T: +48 32 731 68 59

E: magdalena.patryas@ksplegal.pl

Podjęta uchwała NSA ma ogromne znaczenie dla podatników, gdyż odpowiada na pytanie, jakie skutki prawne niesie uchylenie ostatecznej decyzji organu podatkowego, na podstawie której prowadzone jest postępowanie egzekucyjne. Zgodnie z prezentowaną dotychczas wykładnią art. 70 § 4 o.p., do przerwania biegu terminu przedawnienia doprowadza każde zastosowanie środka egzekucyjnego (zgodnie z brzmieniem przepisu, bieg terminu przedawnienia zostaje przerywany wskutek zastosowania środka egzekucyjnego, o którym podatnik został powiadomiony).

NSA w wydanej uchwale uznał, że błędna decyzja organu podatkowego uchylona w skutek wniesienia środka odwoławczego nie może wpływać niekorzystnie na sytuację podatnika poprzez przerwanie biegu terminu przedawnienia. Uchwała wskazuje, że organ władzy publicznej nie może czerpać,

pośrednich lub bezpośrednich korzyści z błędnie podejmowanych działań organ. Tym samym uchylene decyzji ostatecznej i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia unicestwienia materialnoprawny skutek zastosowania środka egzekucyjnego w postaci przerwania biegu przedawnienia.

Podatek CIT

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z 16 stycznia 2018 r. (II FSK 3584/15) orzekł, że przejęcie kredytu za wynagrodzeniem nie skutkuje powstaniem przychodu po stronie przejemcy. Spółka złożyła wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej, w którym wskazała, że wraz ze spółką komandytową zawarła umowę sprzedaży nieruchomości (za kwotę 1 mln PLN). Spółka komandytowa zobowiązana była do spłaty kredytu hipotecznego, który zaciągnęła w celu sfinansowania budowy wskazanej nieruchomości. Spółki zamierzały zawrzeć umowę przejęcia tego kredytu, w wyniku której Spółka odpłatnie przejmie dług w zamian za wynagrodzenie pieniężne od spółki komandytowej (za kwotę 600 tys. PLN). W następnym etapie Spółki dokonałyby potrącenia wzajemnych roszczeń. Spółka komandytowa potrąciłaby roszczenie o zapłatę ceny nabycia nieruchomości z wierzytelnością Spółki o wypłatę wynagrodzenia z tytułu przejęcia kredytu. Wskutek powyższego spółka komandytowa zostanie zwolniona z kredytu i otrzyma część wynagrodzenia z tytułu sprzedaży nieruchomości w formie pieniężnej (w wskazanym przykładzie będzie to 400 000 PLN). W związku z tym Spółka zadała pytanie, czy wskutek zawarcia ww. transakcji powstanie po stronie wnioskującej Spółki przychód podatkowy. W ocenie Spółki, w przedstawionym stanie faktycznym nie powstanie przychód. Organ podatkowy uznał przedstawione stanowisko za nieprawidłowe, a problem został ostatecznie rozstrzygnięty przez NSA. Sąd wskazał, że przejęcie kredytu skutkuje wstąpieniem Spółki w miejsce dotychczasowego dłużnika (spółki komandytowej), który zostaje zwolniony z długu. Wobec faktu, że Spółka stanie się nowym kredytobiorcą, powinny jej przysługiwać takie same uprawnienia na gruncie podatkowym jak uprzednio spółce komandytowej. Oznacza to, że wynagrodzenie za przejęcie długu z tytułu zaciągniętego kredytu powinno być traktowane analogicznie do otrzymanych kredytów, które w myśl art. 12 ust. 4 pkt 1 ustawy CIT nie stanowią przychodu kredytobiorcy.

Podatek VAT

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z 22 lutego 2018r. (III SA/Wa 475/17) wskazał, że kwotę skonta należy uwzględnić w momencie, gdy ziszczy się warunek zawieszający w postaci terminowej zapłaty dokonanej przez kontrahenta. Dopiero w tym momencie podatnik powinien wystawić fakturę korygującą.

Spółka w ramach prowadzonej działalności oferuje kontrahentom możliwość uzyskania korzystniejszej ceny towaru poprzez udzielenie obniżki wyrażonej jako procent ceny, jeżeli kontrahent dokona płatności za towar w terminie określonym na fakturze (w ramach tzw. skonta). Spółka wystąpiła o wydanie interpretacji indywidualnej zadając m. in. pytanie, czy Spółka może uwzględnić kwotę skonta, zmniejszając tym samym podstawę opodatkowania już w momencie wystawienia faktury dokumentującej sprzedaż towarów. Spółka uważała, że powinna uwzględnić kwotę skonta na pierwotnej fakturze, zmniejszając przy tym podstawę opodatkowania już w momencie wystawienia faktury dokumentującej sprzedaż towarów. Ze stanowiskiem Spółki nie zgodził się organ podatkowy oraz WSA wskazując, że stanowisko Spółki jest błędne w świetle art. 29a ust.7 pkt 1 ustawy o VAT. Przepis ten stanowi, że podstawa opodatkowania nie obejmuje kwot stanowiących obniżkę cen w formie rabatu z tytułu wcześniejszej zapłaty, a za taki należy uznać obniżkę z tytułu skonta. Trzeba jednak uwzględnić, że w świetle obowiązujących przepisów skonto jest zdarzeniem warunkowym

i staje się ono prawnie skuteczne dopiero w chwili ziszczenia się warunku, tj. terminowej zapłaty. Dopiero wówczas należy wystawić fakturę korygującą uwzględniającą kwotę skonta. WSA zaznaczył, że skonto nie jest rabatem udzielanym w chwili zawarcia umowy, ponieważ jest zdarzeniem przyszłym i warunkowym.

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 8 lutego (I FSK 546/16) wskazał, że przekazanie środków w postaci wkładu własnego przez partnera liderowi w ramach wspólnego przedsięwzięcia nie powoduje powstania obowiązku podatkowego w VAT, ponieważ nie stanowi wynagrodzenia za usługę.

Akademia Sztuk Pięknych (dalej: ASP) jako lider w projekcie z Uniwersytetem Ekonomicznym jako partnerem realizowali projekt budowy budynku dydaktycznego, finansowany ze środków unijnych oraz środków własnych. Zgodnie z umową partnerską uniwersytet przekazywał środki własne liderowi. ASP wystąpiła o wydanie interpretacji podatkowej, zadając pytanie, czy przekazanie środków przez partnera liderowi powoduje powstanie obowiązku podatkowego na gruncie ustawy o VAT. ASP wskazała, że w celu zrealizowania projektu budowy budynku dydaktycznego niezbędne było przekazanie środków własnych uniwersytetu, co nie może jednak być utożsamiane z jakąkolwiek usługą po stronie ASP. Ze stanowiskiem tym nie zgodził się organ podatkowy, co doprowadziło do rozpoznania sprawy przez WSA i NSA, które wskazały, że świadczeniem usługi nie jest każda czynność, której efektem jest przysporzenie jednej ze stron na skutek działania lub zaniechania drugiej strony. Do przyjęcia, że miało miejsce świadczenie usługi konieczne byłoby w tym przypadku istnienie związku prawnego pomiędzy usługodawcą a usługobiorcą, w ramach którego następuje wzajemne świadczenie. Okoliczność, że po zakończeniu projektu uczelnia zwraca wkład własny, nie pozwala, zdaniem NSA, traktować go jako wynagrodzenia za usługę świadczoną przez ASP. W ocenie NSA w przedstawionym stanie faktycznym nie nastąpiło świadczenie usługi, sam zaś rozdział kosztów przedsięwzięcia wynika z umowy o partnerstwo, a nie jest wynikiem świadczenia wzajemnego. Do świadczenia usług mogło dojść wyłącznie pomiędzy ASP, która reprezentowała strony umowy, a wykonawcami i w tym obszarze następuje rozliczenie inwestycji w zakresie VAT.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w wyroku z 7 lutego 2018 roku (I SA/Po 1167/17) uznał, że odsetki za odroczenie terminu płatności należne na dzień późniejszy niż dzień dokonania dostawy towarów stanowią wynagrodzenie za usługę finansową (tzw. kredyt kupiecki).

Spółka zawierała ze swoimi kontrahentami umowy, które regulowały zasady i warunki dokonywania dostaw, w tym terminy płatności. W przypadku opóźnienia płatności, Spółce przysługiwałyby odsetki. Spółka wskazała, że zwiększenie wynagrodzenia o otrzymane odsetki wynikające z przyjętego umownie terminu płatności stanowi element kalkulacyjny wynagrodzenia wynikający z tytułu dokonanej dostawy i podlega opodatkowaniu według stawki właściwej dla sprzedawanego towaru. W ocenie Spółki ustawodawca nie wskazuje, jaką formę ma przybrać zapłata i w jaki sposób będzie ona kalkulowana. Nie było więc żadnych przeciwwskazań, by strony ustaliły różną kwotę zobowiązania za dostarczany towar w zależności od tego, kiedy nastąpi płatność. Stanowiska Spółki nie podzieliły jednak organ podatkowy oraz WSA, podkreślając, że co do zasady w zakresie podatku VAT wszelkie świadczenia należy traktować odrębnie, jeżeli wykazują one cechy odrębności. Sąd podzielił stanowisko organu podatkowego zaznaczając, że odsetki za odroczenie terminu płatności należne na

dzień późniejszy niż dzień dokonania dostawy towarów nie stanowią elementu podstawy opodatkowania z tytułu dostawy towarów, lecz są wynagrodzeniem za odrębną od dostawy usługę finansową, zwaną kredytem kupieckim. W związku z tym, tej części wynagrodzenia nie można opodatkować stawką właściwą dla dostawy towarów. Sąd podkreślił, że w przedstawionym stanie faktycznym Spółka udzieliła kredytu kupieckiego, który musi być opodatkowany stawką, która jest przewidziana dla tego świadczenia, a nie stawką podstawową.

Kontakt w KSP:**Magdalena Patryas**

Partner

T: +48 32 731 68 84**E:** magdalena.patryas@ksplegal.pl**Elżbieta Lis**

Partner

T: +48 32 731 68 58**E:** elzbieta.lis@ksplegal.pl**KSP Legal & Tax Advice**

ul. Chorzowska 150

40-101 Katowice

F: +48 32 731 68 51**E:** kancelaria@ksplegal.pl**www.ksplegal.pl****www.taxblog.ksplegal.pl**

Mamy nadzieję, że powyższa informacja będzie dla Państwa pomocna. Informacje te nie stanowią opinii prawnej ani porady. W celu uzyskania pełnych informacji lub porady prawnej, prosimy o kontakt. Jeżeli nie wyrażają Państwo zgody na przesyłanie dalszych newsletterów, prosimy o odesłanie tego maila na adres kancelaria@ksplegal.pl w treści wpisując słowo NIE.

© 2018 Wszystkie prawa zastrzeżone